

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ

Població. . . . . 5'00 ptes. l'any
 Fora . . . . . 6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

CARÀCTER

II

A CONSEGUIREM tenir caràcter sempre que harmònicament es desenrotlli en nosaltres la intel·ligència, el sentiment i la voluntat, ordenat per la ideologia que il·lumina la intel·ligència, domina i encamina la voluntat i orienta i subjecta els sentiments.

La ideologia és cosa imprescindible. Home sense ideal és home sense pervindre, sense aspiracions i home desorganitzat, home negatiu, sense valor, i per tant sense caràcter. Aquesta ideologia la veiem coexistent en tots els sentiments nobles; com ho són els de pàtria, de poble, d'humanitat, de família, d'art, de religió, de ciència, de glòria...

Es essencial del caràcter la unitat, o sigui que en tots els actes de la vida, tant en la privada com en la pública, tant en la individual com en la social, com en la política, religiosa, artística, intel·lectual, absolutament en tots els actes, es vegi un únic enllaç que produeixi una sola vibració, un sol to. Home amb característiques contradictòries o incoherents, no té unitat, no té caràcter.

Tant com la unitat és essencial del caràcter la constància i continuïtat, que la trobem en la formació de costums que disciplinen l'home, formant-li una segona naturalesa, més aprofitable que la primitiva. La constància i continuïtat dona al caràcter la seva condició es-

sencial: la igualtat. Un caràcter desigual no és tal caràcter.

Conseqüència de les qualitats apuntades és l'energia moral, la força de voluntat, necessàries pel triomf. És impossible tirar res endavant, sense que la clara intel·ligència i la voluntat ens assenyalin els obstacles que inevitablement es troben a tota empresa, a tota activitat, ensenyant-nos de sortejjar aquests entrebancs que si no s'eviten condueixen al fracàs, conseqüència de la falta de caràcter.

L'educació del caràcter, la demanen el progrés individual i el col·lectiu, el civisme o ciutadania.

JOSEP M.ª ROIG.

Lletra oberta al propugnador selvatà Eufemià Fort i Cogul

PER res del món voldria molestar la vostra humilitat, amic i convilatà caríssim, ara en aquesta ocasió—que em sembla justa i oportuna—car Vós ja us heu fet creditor d'una pública lloança; Vós qui, amb tantes d'energies, d'esperit de justícia i de faisó estrènu maldeu, ininterrompudament i pràctica, per a tot ço que signifiqui digne selvatanisme. Es, doncs, ben lògic que BRUM s'honori una vegada més de po-

sar en els seus fulls el vostre nom, tota vegada que amb les vostres tasques—tal vegada no prou estimades per molts convilatans—el nostre trisetmanal constata ço que ell, amb noble orgull, avala amb la vostra ja autoritzada signatura, amb la qual honoreu la nostra Vila comú.

Jo no puc passar de llarg, amic i convilatà, algunes «coses especials» que Vós aneu tractant, fa temps, amb

profund «esperit just i crític» alhora. Car silenciar-ho jo ací em semblaria cometre una mena d'injustícia social envers aquelles «valors»—també d'alta significació social selvatana—valors que crec jo, són, avui, més remarcables en la vostra història general selvatana, per tal com la «crítica» imparcial sempre, (és clar,) ja pot posar en el lloc degut de la nostra ininterminable «galeria històrica», pluricenturia i gloriosa, segellada amb la simbòlica *Alzina* i la significativa *Tau*.

El judici serà i profund—producte net del vostre «sentit crític», que amb

gest imperatiu refusa la irracionalitat o desviació de la hipercrítica—és, la vostra emissió d'encertat parer, la «nota culminant» que fa donar la balançada favorable a aquests meus ben intencionats *mots públics* per a retre les gràcies—com a selvatà—en veient la vostra tasca garbelladora, i d'enaltiment i reivindicació de les més amunt dites valors socials i històriques de la nostra Vila ben amada, on Vós i jo hi hem estat bressolats, providencialment, en mig de les embadalidores i cristianes i catalanes cançons amb què les nostres mares ens feren dolça i tendríssima música.

«Nomenclàtor selvatà»—tasca vostra, amic, que, en el seu ordre, jo en dic altíssima, i potser difícilment superable—. «Nomenclàtor selvatà», deixeu-m'ho repetir ací, admirat convilatà, us col·loca avui en un pla superior, on la vulgaritat no pot posar la petja per impassibilitat psicològica. I la mitjanja cultural ben just si beslluma quelcom de ço que significa i enclou, en cabal «importància social», la recerca o tasca vostra històrico-paleogràfica, (així com tota altra vàlua amb ella relacionada.) Car no és solament la *materialitat* de la cosa, àdhuc en el mateix *fet objectiu*, el que hom allí hi cerca amb tota l'ànima. Són moltes les resultances dignes que cal pouar-hi en aquesta mena de recerques que s'escapen a la miòpia dels adotzenats, i àdhuc de molts que, per bé que ja hi són entrenats de fort, el seu *esperit*, encara resta com a aixelat per a emprendre la volada de l'àliga per tal de remuntar-se en el més alt de les altúries de la ciència que hom anomena: «Crítica», i sempre lliure de tot fals prejudici.

Talment com a carreus indestructibles per al fonament de les nostres coses selvatanes (en l'ordre de la «crítica i reivindicació històriques,») em sembla que això són, amic caríssim, els vostres valuosos i aciençats treballs que aneu inserint en les pàgines de BRUM.

Quan els nostres convilatans—de qualsevol bàndol i opinió que siguin, solament els assisteixi el mínim de seny per a *jutjar* i *obrar* amb imparcialitat—comprenguin ben bé la part ponderativa de la vostra «obra de panselvatanisme,» de *selvatanisme autèntic*, llavors serà quan des del més alt «lloc representatiu» fins al qui sigui en el més modest de la Vila se us farà el «toc general» d'acció gratulatòria. Car és el mateix prestigi de La Selva del Camp de Tarragona que per ella reclama això;

(que pla bé sé que Vós no admetrieu per a la vostra persona, sinó que és per a la nostra Vila que cerqueu sempre l'ocasió i la manera de poder-la glorificar.) Com que jo he partit sempre d'aquest punt bàsic, (en procurar-vos entendre psicològicament,) és per això

que no he dubtat més en dir-hi la meua, des de BRUM, davant les bellíssimes i patriòtiques tasques que tant honoren, amb la vostra signatura, la nostra mare comú, La Selva del Camp.

Sempre vostre amic que us admira,
ANTONI CATÀ.

LA VIDA DE LA MORT

Fa temps. La Parca un jorn tustà la porta
i entrà, treponejant la llar feliç.
Brandà la dalla ignota.

A son escís
la vida feblejà, i la mort fou forta.
L'engúnia esdevingué pàl·lid somrís.
La mare, no era mare; ja era morta,
i una ànima trucava al Paradís.

**

La còrpora javent, negra mortalla
cobria, nuvolant més el conhort.
La Parca havia dat bon cop de dalla;
restaven les deixalles de la mort.
¿Per què, Senyor, per què tanta dissort?

**

També heu estat amb mi massa severa,
temuda Parca, empelt de dol i plany.
M'heu ben sagnat el cor, grapa de fera
d'unglot esperitat.

Del vostre afany
ne resta una buidor massa rastrera.

**

**

Fa temps, i és negra encara la mortalla.
Fa temps, i encara és llunya la rialla.
La mare que per tot és invocada
me ve a la ment amb forta tebior
d'aquella seva amor tan enyorada.
Jo arreu d'arreu en va és que l'he cercada
l'amor que fós amor d'aquella amor.
Potser hi haurà una mare tant amada,
però un fill més amat que jo, això no.

**

Hi han vides que són vides que no moren.
Hi han morts que són menys morts: són les que's ploren.
Hi han penes endolcides pel conhort.
Hi han morts que, tot matant, engendren vida.
La mare és morta d'una mort sentida
i al sentiment no'l pot matar la mort.
La mare és viva, de vivor bastida
amb sa ferventa amor mai negligida.

La mort li ha dat la vida del record.

Al marge del centenari de la Renaixença Catalana 1833 - 1933

(Ve del n.º 22)

Els poetes de la primera etapa dels Jocs Florals, continuaren l'obra dels seus predecessors en un sentit molt més ampli; establiren relació amb els germans de València i Balears i també amb els de Provença. Víctor Balaguer, per les seves idees polítiques fou exiliat, el qual rebé hospitalitat dels provençals, contribuint d'aquesta manera a fer més forta l'amistat.

Els poetes *a priori* als Jocs Florals, eren com una derivació del romanticisme conservador. Els poetes *a posteriori* als Jocs Florals, entre ells Víctor Balaguer, eren els seguidors del romanticisme revolucionari, qual model era l'anglès Lord Byron. Això no era obstacle d'ésser fidels al triple lema dels Jocs Florals: «Pàtria, Fe i Amor», puix tots ells els hagueren de cantar per obtindre el títol de *Mestre en Gai Saber*.

Amb Jacint Verdaguer, primer, i amb Angel Guimerà després, la poesia catalana pren caràcter universal, com ho demostra l'aparició de *L'Atlàntida*; poema inspirat per Verdaguer en un viatge transatlàntic, qual assumpte, més que èpic, és geològic, en el que l'autor dedica els cants al desaparegut continent. Nicolau d'Olwer en el seu *Resum* ens diu: «Verdaguer i Guimerà sintetitzen l'últim quart del segle XIX i per la seva eficàcia ocupen el lloc més alt de la literatura catalana moderna». Verdaguer amb els seus cants místics i patriòtics i Gui-

merà amb les seves tragèdies i drames, saberen penetrar en l'ànima del poble i avui els tenim per uns grans genis.

Els poetes catalans anaven augmentant, donant major aceleritat a la marxa de les lletres catalanes, al redós dels Jocs Florals. Així apareixen figures de relleu com: Picó i Campañar, Apel·les Mestres, Francesc Mateu, Costa i Llobera i Morera i Galícia, que junt amb els autors dramàtics i els primers prosistes catalans, ens donen una producció literària de primer ordre, tant per la qualitat com per la quantitat.

De tots els que hem dit surt una figura, la més humana dels nostres poetes, la més sensitiva i la més transcendental: és Joan Maragall. Ell segueix un camí oposat al de Verdaguer i Guimerà, és un romàntic; puix creu que el paisatge de la Naturalesa no és un escenari, sinó un ésser vivent amb ànima pròpia. D'aquí, doncs, que exordi amb els seus cants la terra catalana.

Un altre poeta d'aquest temps, que potser guanya a Maragall en humanitat, encara que sigui un viarany diferent, és el poeta català de Mallorca: Joan Alcover. Era un poeta retòric i acadèmic, que ens deixà una sèrie d'*Elegies* que són unes de les pàgines més brillants de les lletres catalanes.

Amb Maragall i Alcover es tanca el cicle de la poesia que va des d'Aribau fins als nostres contemporanis. En un punt de vista general tota aquesta poesia, en el fons té un punt de con-

vergència que és el respondre a les esperances del poble i al sentiment profund de la seva personalitat.

* * *

Cent anys fa que sorgí la primera guspira per tal d'eleva la llengua del poble a llengua literària. Durant aquests últims anys se n'han celebrat molts de centenaris i alguns d'ells han tingut ressonància internacional, com el de Goethe a l'any passat, però pensem que el que enguany celebrem és el de la *nostra* Renaixença; per qual motiu no hi ha d'haver cap entitat cultural de la nostra terra que no el deixi de festejar, car també s'ha de reflexionar que si avui tenim un principi de la nostra llibertat política i si demà assolim la total alliberació de Catalunya, ho devem a aquests poetes que dignificaren la bella parla, puix la llengua és l'ànima d'un poble i contra l'ànima ningú hi va perquè és immortal.

F. ROIG FERRAN.

Patronat del Monestir de Santes Creus

PER acord del Patronat del Monestir de Santes Creus, queda establerta una quota de 1 pesseta que donarà dret a visitar totes les dependències del Monestir.

Podran adquirir-se abonaments per a entrar al Monestir durant 15, 30 i 60 dies consecutius, als preus de 5, 10 i 15 pessetes, respectivament.

Per a l'ús a l'interior del monument de màquines fotogràfiques i aprofitament de la cambra fosca, caldrà pagar 2 pessetes.

El conserge queda encarregat de l'expedició de dites autoritzacions.

Les entitats de caràcter cultural podran visitar gratuïtament o amb reducció de la quota d'entrada, sempre que siguin autoritzades pel Patronat. Podran sol·licitar-ho omplint unes fulles que els hi seran donades pel senyor Administrador (Francesc Sanjoan, Santes Creus, Pva. de Tarragona), fent constar el nom de l'Entitat, del seu Director i els dels assistents a la visita,

L'acord del Patronat els hi serà comunicat pel Sr. Administrador.

Aquestes normes començaran a regir el dia 1.º d'Abril vinent, destinant-se l'import de la recaptació a cobrir les despeses d'embelliment i conservació del Monestir.

BRUM en virtut d'unes observacions fetes per alguns senyors subscriptors a ran de la publicació, en el darrer número, de l'article signat "Una amiga", fa constar categòricament que la seva Redacció no es fa solidària d'aquest ni d'altres articles de col·laboració espontània, així com que no reflexen l'ideari del periòdic, car aquest manté íntegrament els principis exposats en la seva aparició i ratificats successivament en els editorials i altres escrits procedents del cos de redacció.

Així mateix prega als col·laboradors espontanis, s'abstinguin de trametre articles l'ideari dels quals discrepi del d'aquest periòdic, doncs BRUM vol mantenir-se en un pla de neutralitat davant tota qüestió política o religiosa.

PENSADES

LES coses no són totes per un igual. Car les característiques llurs és ço que les distingeix les unes de les altres. Talment les grans ciutats es diferencien dels pobles. Com la terra no té el mateix aspecte que les muntanyes per raó de l'estructura que les caracteritzen.

**

«A la muntanya—com diu Vallès i Pujals, en el seu llibre «Elogi de Catalunya»—no s'hi puja a fer mal.»

Els homes de la muntanya l'han abandonat encabint-se i apretant-se en les grans ciutats del pla «on els manca l'espai i potser l'aire.»

**

Catalunya és essencialment un país muntanyós. Té les seves llars pageses, que podríem dir-ne l'arxiu on es servaven els tresors de les bellíssimes tradicions nostrades, sense profanar-s'hi mai el seu caràcter. En les realitats i en els bells simbolismes de les nostres coses hi admiro ço que jo crec més digne de revalorització en la llar pagesa.

**

Els Orfeons: Aquella germanor tan discreta, on hom hi veu des de l'infant fins al cap-blanc, remembra aquella altra natural germanor, guspireja d'amor, punt bàsic i insubstituïble que anomenem família.

Orfeons: en ells hi ha no solament el caliu sinó el foc ardent de la fe i pàtria: Heus ací un valuosíssim aglutinament.

Recordo el malauradament extingit «Orfeo selvatà», el qual fou el *cop* de gràcia per a la catalanització de molts selvatans.

La influència màgica,, diríem, del cant, obrà els seus efectes meravellosos en molts dels meus conterrànies. Car «el cant—com diu Maragall—són les flors, els fets són la fruita.»

El cant, *aquell cant* fou com el preludi de la catalanització de molts convilatans; *l'arma de combatre el jou que ens envilia i ens negava el dret d'ésser lliures.*

**

Salvatans: recordem que la Renaixença Catalana, podem ben dir que s'ha fet d'escorcolls i records dels nostres avant-passats. Sense aquest «fonament» no hauríem pogut assolir les nostres llibertats ara. Però em pregunto:

«les gaudim integralment? Es ben parlès que no.

Tal vegada serà per manca de conviccions, d'heroïsmes *de saber copsar* les coses com cal.

Es cert que no hi ha vertaders «homes de caràcter», (que és el mateix que *catalans de debò*), farem talment com els homes que abandonaren la muntanya; i com ells ens mancarà l'espai i l'aire, i no respirem pas la «vida de Catalunya» *rica i plena.*

Selvatans: en les properes *eleccions de regidors* ens caldrà votar homes de *selvatanisme* íntegre i de catalanitat ferma, amb les quals *virtuts cíviqves* dels homes lliures i conscients, n'haurà bé positiu la nostra Vila.

FUIG.

Demaneu arbres

EN un dels primers números de BRUM, demanàvem arbres; ja havem vist l'alzina del Portal de Macià, molt bé i completament d'acord amb l'article de reformes vilatanes del darrer número, però això no és suficient, voldríem més arbres, encara ens en falten i per això continuem demanant arbres.

Els nostres ravals resten deserts, tristos i un bon xic descuidats.

Tal vegada amb arbres sentiríem més l'obligació de cuidar-nos-en, i si això poguéssim assolir-ho, estic convençut que tots n'estaríem satisfets.

Alguns anys enrera crec que els ravals estaven més cuidats, i és perquè servien de passeig, però ara com que tenim el passeig i la carretera, aquells han quedat quasi abandonats.

Si en les tals vies s'hi posaven arbres, veuríem el molt que millorarien i tindríem l'obligació de cuidar-los, sens que d'això ens en sentíssim perjudicats, ni ningú ens ho regrimínés, sinó molt al contrari.

Avui en tots els pobles han acceptat el posar arbres en les vies que la seva amplària ho permet, i fins són poques les carreteres que no en tenen. Es tan gran la diferència que hi ha de la via que té arbres a la que no en té, que al sortir d'una i entrar a l'altra hom veu una tristesa i una mena de compassió.

Tot això en l'aspecte de l'elegància car en el de la comoditat encara és molt més notable. No crec que hi hagi necessitat d'explicar-vos la diferència

que hi ha entre el viatjar per dessofo dels arbres o bé per carretera pelada com es sol dir; és incòmode, trist i miserable, i essent en els ravals d'una vila encara ho és més.

Per totes aquestes raons voldria que el poble tan prompte com li sigui possible convertís els nostres ravals en passeigs i que en lloc de veure-hi herbes de vorada, signe de descuit, hi vegéssim arbres de bon gust que a l'estiu alegren amb la seva ombra.

Quan els arbres tindran brancada i les seves fulles lluiran la rosada de la nit, serà quan farem comparacions i recordarem la vergonya que ens feien les clapes groguenques dels pixa-gossos torrats per les rescaldades de sol del mes de Juny, i més d'una vegada dites clapes canvien de color per ellumí d'algun vailet que en calar-hi foc no sabem si millorava o pitjorava aquell panorama desolador.

J. MAR.

Per a les mares

LA mare està cuidant el fillet malalt d'una dolença eruptiva (xarampió, escarlatina, verola), i té por que els altres fills puguin contagiar-se la malaltia. Per a evitar-ho, pren tota classe de precaucions. En la impossibilitat de separar del tot els fills sans —portant-los a una altra casa—procura que el fillet malalt ocupi una habitació separada de les altres, com més isolada i millor; separa també els gots, les culleres, les robes, etc. I cada cop que surt del dormitori del malalt es renta bé les mans, es fricciona després amb alcohol-sublimat i es canvia la bata. Tot això està bé, molt bé.

Arriba un dia que el malalt ja està sà i el metge li aconsella un bany que ajudarà a despendre les cèl·lules epidèrmiques on hi ha encara tants microbis i que facilitarà la descamació; repeteix aquests banys; desinfecta les robes; potser procura, encara, asepsiar, en el possible, la boca, la gorja i el nas del convalescent. I perfi—abans de temps, perquè sovint no hi ha altre remei—el nen es barreja amb els germanets. I aleshores ja ben rares vegades la mare es recorda més del contagi; oblida el refrany:

*El que no vulguis per a tu
no ho vulguis per a ningú*

I per això, sense esperar els dies

suficients en l'escarlalina, els semblants en la verola, els molt més escassos en el xarampió, etc., treu el nen a passeig, i si això succeeix a Barcelona, el porta a la plaça de Catalunya, on juga amb altres nens que al cap d'alguns dies cauran malalts al seu torn.

Això quan la malaltia ha estat greu i quan el malalt té germans que fan pensar la mare en el contagi.

Quan la mare no té altres fills, i més encara si el malaltet ha tingut una erupció lleugera, de pocs dies, d'escassa erupció o sense manifestar-se aquesta (com passa amb algunes escarlalines en les quals sols hi ha angina i no erupció) no hi valen les recomanacions del metge, i la criatura, al cap de pocs dies d'estar convalescent, si a mà ve ja és portada al col·legi i escampa la malaltia als altres escolars. Déu sap, si algun d'aquests moriran o quedaran tarats per tota la vida!

Tingueu cura, doncs, mares. Penseu que amb la negligència d'unes i altres, féu víctimes als altres, però també n'esdeveniú vosaltres. Escolteu i pregunteu al metge. Instruiu-vos sobre aquest punt i sobre totes les importantíssimes qüestions de la puericultura. Llegiu obres de divulgació, però no vulgueu tampoc, després, esdevenir massa saberudes, més papireres que el Papa, car molt sovint tant es perd per carta de més com per carta de menys.

DR. CLAUDI BASSOLS.

MIRATGES

Valorització monumental

QUE és un monument? Es una pàgina que la història ha deixat escrita a la posteritat.

Molts pobles que han existit i moltes civilitzacions que han passat en el transcurs de la història, no en tindríem cap vestigi si no es conservessin els monuments o llurs ruïnes que són els testimonis eterns, inflexibles, de les generacions passades i de molta més vàlua que les explicacions dels homes; perquè ells sintetitzen el caràcter psicològic d'un poble.

Així, tot seguit ens fem càrrec de la grandiositat de l'antiga civilització egípcia, tan sols contemplant les Piràmides: aquest magne monument conegut, sinó directament almenys indirec-

tament, arreu del món; com també compremem, encara que s'haguessin perdut els documents, la gran perfecció estètica del poble grec, solament capturant el valor artístic de la Venus de Milo, i més que res, el que donà a conèixer els costums de l'antiga Itàlia, va ésser el descobriment de les ruïnes de Pompeia.

El poble que no té monuments, el poble que no té ruïnes, o millor dit, el poble que és exempt d'arqueologia, és pot dir que no té història, que no frueix o està privat d'un dels goigs més purs i inestroncables, car no podrà testimoniar el seu origen, ni les vicissituds en que ha passat: no serà altra cosa sinó que un poble mort espiritualment.

L'instint observador de l'individu que sempre està a l'aguait per tot el que significa elevació moral, fa que mirats objectivament els monuments tinguin una força anímica d'atracció irresistible. El goig de viatjar, que és un dels que amb més intensitat volen cultivar les persones, puix constitueixen una exígia minoria les que no en volen fruir, fa que mantes de les vegades, sigui motivat el viatge, per visitar els monuments antics, les columnes, els aqüeductes, les estàtues, les pintures, etc.

El principal element que busca el turista és el monument, la contemplació del paisatge ho deixa en lloc secundari. Les estadístiques que les organitzacions turístiques internacionals donen a la publicitat, ens fan conèixer que els països on major és l'afluència d'estrangers són les nacions riques quantitativament i qualitativament en monuments. Així, veiem que Itàlia és una de les nacions cap-davanteres de ço que hem dit, perquè el gran nombre de museus, edificis antics, arcs commemoratius... tota aquesta gamma de l'arqueologia romana, exerceix un poder d'atracció envers als demés països.

Per tant, el turisme organitzat, esdevé el que s'ha dit *indústria del foraster*, que consisteix en donar tota classe de facilitats al visitant, perquè la seva estada li sigui plaent o sia, fomentar les vies de comunicació, ferro-vies i carreteres, construir hotels i xalets de refugi.

D'aquí que els monuments, no sols tenen una tradició, un record, sinó que tenen aquesta altra qualitat, que és la d'engrossir la riquesa econòmica d'un país.

MIREM I CANTEM.

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 8 de Març

Manifesta la Presidència que els dies 2 i 5 es rebé del Govern Civil i del Consell Provincial escolar, respectivament, un ofici assabentant a l'alcaldia el resultat de la inspecció girada a les escoles provisionals, de la qual resulta que el local reuneix garanties suficients de seguretat, essent necessari, però, fer unes reparacions al paviment d'una de les classes, a un cel-ras, a un embà i a la paret de l'escala d'accés al local; manifestant a més l'Inspector, haver acordat el Consell la clausura de dites classes fins que s'hagin realitzat dites reparacions.

En vista de les comunicacions esmentades l'Alcaldia disposà la immediata reparació dels defectes assenyalsats, el que es portà a terme el dia 7, oficiant-se el mateix dia al Sr. Governador i al Sr. Inspector, donant compte d'haver quedat llestes dites reparacions.

S'ocupa l'Ajuntament d'una instància signada pels veïns del Raval

de Sant Rafael, sol·licitant sigui arrancada una auba que creix a la vora del Torrent i al costat de la finca de don Ignasi Batlle i deixar els murs de contenció construïts per dit senyor en l'esmentat Torrent, en condicions de donar a l'aigua el pas suficient per tal d'evitar el perill d'un desbordament que, en temps de pluges, corren les cases d'aquell veïnat; acordant-se, en virtut d'haver-se practicat una inspecció sobre el terreny, requerir al senyor Batlle perquè efectui ço que es demana en la instància de referència.

Sessió del dia 15

S'acorda no adherir-se la Corporació a l'acord de l'Ajuntament de Tàrraga referent a protestar de la proposició signada per quatre diputats demanant la dissolució dels sometents.

S'acorda fer públic per pregó l'haver-se prorrogat la cobrança voluntària de contribucions, del 10 al 20 d'aquest mes.

S'acorda passi a estudi de la Junta de Sanitat un anàlisi bacteriològic

de l'aigua del consum públic, presentat per l'Inspector de Farmàcia del Municipi.

S'examinen i aproven diversos comptes.

S'acorda posar en coneixement del Ministre d'Instrucció Pública el procedir del Consell Provincial escolar, sobre la clausura de les escoles de nenes d'aquesta vila.

Sessió del 22

S'acorda fer públic per mitjà de pregó, que a la taula d'anuncis està de manifest una circular de l'administrador de Rendes Públiques publicada al Butlletí Oficial de la província del 16 de Març, que afecta als industrials obligats a portar llibre de vendes.

S'ocupa l'Ajuntament d'un ofici del Consell provincial escolar de data

15 de Març, en el que manifesta que per autoritzar la reobertura de les escoles, cal que l'Ajuntament hi enviï un certificat de l'arquitecte que va practicar la inspecció en el que es faci constar l'haver-se subsanat els defectes resultants de dita inspecció.

S'acorda no trametre l'esmentada certificació i fer constar una vegada més la protesta de la Corporació contra el procedir del Consell Provincial escolar, el qual és en perjudici de l'ensenyament de la infància d'aquesta vila.

S'acorda empaperar i pintar les principals dependències municipals en vista del mal estat en què es troben actualment, encarregant-se aquest treball als pintors d'aquesta vila, Antoni Casamitjana i Andreu Vallverdú.

veure tenyides del verd dels rebrots novells dels nostres avellaners.

El nostre amic i subscriptor En Pere Farré i Cavallé, ha tingut el goig d'esdevenir pare per primera vegada. Desitgem que el nadó creixi ben xamós i a la vegada rebi nostra enhorabona.

EL Sr. Aimador Claramunt de la Sàstreria NOVA-YORK de Reus, vindrà cada dijous i dissabte a prendre mides i fer proves.

Per vestir elegant i econòmic, vestiu-vos a la

Sastreria Nova York

Moviment demogràfic des del darrer número.—Naixements:

Josep Masdeu Gassol.
Maria Vilalta Murgades.
Francesc Guasch Boada.

Matrimonis:

Cap.

Defuncions:

Josep Montaner Torra.
Jaume Fortuny Figuerola.
David Masdeu Anguera.
Rosa Robert Ramon.

Correspondència

Magister.—Rebut vostre treball quan ja estava enviat el material a l'impremta. Anirà en el pròxim.

Jordi.—No us podem complaure, car l'observació que es feia en la Correspondència del número anterior ja era per no acceptar el cas com a precedent.

Fluid.—Lamentem que els vostres quefers, segons dieu, us hagin privat de continuar les «Qüestions vitals» que teuiu començades. Desitgem pogueu fer-ho molt aviat.

Fuig. Va. Ens agrada molt perquè doneu un bon exemple a la joventut selvatana. Avant i treballem fort.

Valent.—¿No heu notat res més a les noies selvatanes?

Catarec.—No estem per treballs que puguin ofendre idees i persones. ¿No trobeu temes basats en coses de la vila?

Noticiari

Avis d'Administració:

Preguem als senyors subscriptors que no hagin abonat l'annualitat del segon exercici que procurin fer-ho quant abans millor.

Ha estat anunciat per l'Ajuntament el concurs per a la subhasta de la contractació de les obres de reforma de l'Escorxador Municipal. L'obertura de plecs tindrà lloc el dia 21 del mes que som.

Ha mort a l'avançada edat de 80 anys el senyor David Masdeu Anguera, pare polític del nostre amic En Jaume Solé i avi de l'apreciat col·laborador d'aquest periòdic En David Bover i Masdeu. Rebin aquests amics nostres i demés familiars del difunt el nostre més sentit condol.

S'ha posat a la venda per l'Ajuntament una bàscula de 1.200 quilos, en molt bon estat, la qual no porta actualment cap utilitat al Municipi.

El dia 25 de Març darrer, va donar l'anunciada conferència la Sreta. Maria

Dolors Bargalló, en el local de «La Defensa Agrària». Aquest acte, l'organització del qual anava a càrrec de l'«Esquerra Republicana de Catalunya» a aquesta vila, es veié força concorregut, obtenint l'oradora repetits aplaudiments.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la càsa

JOSEP LOZANO
CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

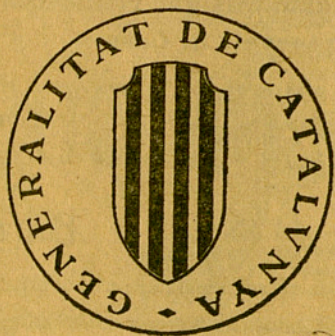
El dia 2 del mes que som va tenir lloc a la societat «Joventut Catòlica» un míting de propaganda cultural catòlica en el que hi prengué part, entre altres oradors, el diputat a Corts Manuel Carrasco i Formiguera.

Fou invitada a aquest acte la redacció d'aquest periòdic en atenta comunicació del President de l'esmentada entitat, del que en restem agraïts.

Per fi podem dir que hem liquidat definitivament l'hivern. Fa un temps vertaderament primaveral, el qual fa que aquestes contrades es comencin a

GENERALITAT DE CATALUNYA

SUBSCRIPCIÓ PÚBLICA

a títol irreductible de

30,000 obligacions de Tresoreria

venciment a tres anys

al 6 % net d'impostos presents i futurs

(creades per Llei de 22 de març de 1933)

Dia de la subscripció: dilluns, 10 d'abril de 1933

Són de 500 pessetes nominals cadascuna, i s'emeten

a la par: 500 pessetes efectives per obligació

Porten cupons: a 10 de juliol d'enguany i, trimestrals, següents.

Reemborsables per llur valor, sense descompte, al termini fixat o abans, en les condicions que marca la Llei, i admeses com efectiu per la Generalitat en els casos previstos.

OBJECTE: La marxa normal del Pressupost vigent i, d'acord amb el mateix, principalment **Obres Públiques** i llur conservació.

GARANTIA: La general de la Hisenda i el Patrimoni de la Generalitat de Catalunya.

CARACTERÍSTIQUES: Llur categoria les fa oportunes per a esmerçament de capitals disponibles i situarà llur cotització dintre una fermesa exempta d'oscil·lacions intranquil·les.

Seràn efectes públics a Catalunya i vàlides per a fiances oficials i pignoracions.

CONDICIONS: L'Oficina de Deute i Emprèstits de la Generalitat admetrà ja des d'ara les subscripcions que vagin presentant-se-li, les quals seràn formalitzades per rigorós ordre, en la data fixada, però si abans arriben a cobrir la totalitat de l'emissió, **la subscripció serà declarada closa a tots els efectes** i anunciat oficialment. En tot cas, el dia de fer-se efectives a la Tresoreria de la Generalitat serà el 10 d'abril.

Exclusivament als Bancs, Banquers, Agents o Corredors de Canvi i Borsa i Corredors de Comerç de tot Catalunya i Balears, degudament matriculats, els seràn reconegudes intervencions de subscripció.

LLOCS DE SUBSCRIPCIÓ (per ordre alfabètic)

A BARCELONA.—Banc Comercial de Barcelona. Banc Hispano-Colonial. Banc Urquijo Català. Banca Arnús. Banca López-Bru. Banca Marsans. Banca Nonell. Banca Rosés. Banca Tusquets. Crèdit i Doks de Barcelona. Fills de F. Mas Sardà Garriga-Nogués Nebots, S. en C. Jover i Companyia. Orzaes i Gorina Societat Anònima Arnús-Gari, Soler i Torra Germans.

Banc Central. Banc de Bilbao. Banc de Biscaia. Banc Espanyol de Crèdit. Banc Espanyol del Riu de la Plata. Banc Exterior d'Espanya. Banc Hispano-Americà. Banc Saragossà. Banca López Quesada.

Banc Alemany Transatlàntic. Crèdit Lyonnais. International Banking Corporation. Société Générale de Banque. The Anglo-South-American Bank of Canada.

A CATALUNYA.—A les sucursals que hi tenen establertes, entre altres, els Bancs: Comercial de Barcelona, Hispano-Americà, Urquijo Català, Banca Arnús, els Banquers Soler i Torra Germans; Bancs Central, de Bilbao, de Biscaia i Espanyol de Crèdit.

BANCA LOCAL.—GIRONA: Costa i Bartrina, S. en C., Mateu Bonmatí i Cia, i Antoni Clarà Turón. LLEIDA: Banca Llorens i Jordi Llorens. TARRAGONA: Banc Mercantil de Tarragona. AMPOSTA: F. i A. Escrivà. CASSÀ DE LA SELVA: Bosch i Codolà i Juber i Presas. CERVERÀ: Josep Civit Llobet. FIGUERES: Banc de Figueres, Banc de Crèdit Empordanès i Perxac i Cia. GRANOLLERS: Banc de Granollers. HOSPITALET DE LLOBREGAT i MOLINS DE REI: Josep Pérez López. MANLEU: Vídua de J. Delmuns. MANRESA: Padró Germans, i Josep Meix. MOLLERUSA: Ignasi Queralt Cabecerán. OLOT: Dorca i Cia. PALAFRUGELL, PALAMÓS: SANT FELIU DE GUÍXOLS i TORROELLA DE MONTGRÍ: Banc de Palafrugell. PALAMÓS: Feliu Ribera Cabruja. PONS: Josep Audei Santesmases. PUIGCERDÀ: Banc Ceretà. REUS: Banc de Reus de Descomptes i Prèstecs i Joan i Gaietà Vilella. RIPOLL: Banca Suñer i Miquel Sargatal. SABADELL: Banc de Sabadell. STA. COLOMA DE FARNÉS: Banca Mon Seu d'URGELL: Bonaventura Rebés i Joan Fornesa. TERRASSA: Banc Comercial de Terrassa. TARREGA: Francesc Segarra Vives. TORTOSA: Banc de Tortosa. TREMP: Josep Faidella Seix. VALLS: Banc de Valls. VICH: Banc Nova Hispània. VILAFRANCA DEL PENADÉS: Banc del Penadès, i altres Bancs i Banquers.

A LES ILLES BALEARS.—MALLORCA-PALMA: Crèdit Balear. FELANITX: Banc de Felanitx. SÒLLER: Banc de Sòller. MENORCA-MAÓ: Banc de Menorca i Crèdit Mercantil de Menorca, i altres Bancs i Banquers.

En virtut d'haver estat coberta i d'acord amb l'article 5 del Decret d'emissió, queda closa, a tots els efectes, la Subscripció Pública d'obligacions de Tresoreria anunciada per al 10.

Palau de la Generalitat, 6 Abril 1933.

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat
Gust exquisit
Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

La Industria Leridana

Productes Mor, S. A.

Anissats

Licors

Aixarops de qualitat

Plaça Macià, 2

Teléfono 36

LLEIDA

CONYAC BARRAU

Enric Barrau

Teléfono 44

Moncat

**Servei diari de comandes i transports de la Selva de Camp a Barcelona i viceversa, a càrrec de
l'Agència "Ràpid Transports"**

També admet comandes per a qualsevol de les poblacions de la ruta que fa diàriament i que són les següents: Igualada, Cervera, Tàrraga, Bellpuig, Mollerussa, Bell-lloc, Lleida, Vendrell, Torredembarra, Tarragona, Reus, Alcover i Valls.

Arribada a La Selva: Dos quarts de vuit del matí
Sortida de La Selva: » » de dotze » »

Lloc de rebre els encàrrecs: **BAR MODERN** d'En Josep Vves
A Barcelona: Carrer del Consolat, 17 - Tel. 20249

Aquesta Agència es fa responsable de tots els encàrrecs que se li confiïn :-: Tots els encàrrecs són repartits el mateix dia :-: El servei de camions d'aquesta Agència, és el que diàriament reparteix tota la premsa de Barcelona en aquestes comarques.